

DAMEN TANGO

RACHEL LYNN SOLOMON

Fata de la meteo

Traducere din limba engleză de

DORINA TĂTĂRAN

NEMIRA

*Every time it rains
You're here in my head
Like the sun coming out
I just know that something good
is gonna happen¹*

KATE BUSH, „Cloudbusting“

¹ „De fiecare dată când plouă / Ești aici în mintea mea / Ca soarele care apare / Știu doar că se va întâmpla ceva bun“, în lb. engleză (n. red.).

*Pentru toți cei care caută lumină
în întuneric: meritați tot binele.*

CUVÂNT-ÎNAINTE AL AUTOAREI

Dragă cititorule,

Ideea pentru *Fata de la meteo* o aveam în minte de câțiva ani, înainte să încep s-o scriu și încă de la prima scânteie de inspirație a fost o comedie romantică – una care să nu ducă lipsă de jocuri de cuvinte legate de vreme. În timp ce o scriam, a devenit și o comedie romantică, având o protagonistă deprimată.

Pe hârtie, pare că aceste două lucruri nu sunt compatibile. Comediile romantice sunt nerealiste și incitante și, adesea, pline de întorsături de situație amuzante. Și totuși, ce mi-a plăcut cel mai mult la ele, pe măsură ce am văzut acest gen evoluând, este capacitatea lor de a echilibra aceste intrigi nebunești, nerealiste, cu genul de realism pe care obișnuiam să-l evit în poveștile mele. O perioadă, am scris despre personaje de origine evreiască, ale căror medii sunt asemănătoare cu al meu, dar mi se întâmplă rar să explorez sănătatea mintală într-un mod care să se apropie de experiența mea.

În *Fata de la meteo*, depresia lui Ari este în mare parte controlabilă și i-a luat aproape un deceniu să ajungă în punctul acela. De asemenea, există unele complicații legate de trecutul familiei și de relațiile ei, pe care ea încearcă să le descâlcească, pe parcursul cărții. Am încercat să scriu despre depresia ei cu grijă și sensibilitate, cu înțelegerea faptului că nu există un leac magic pentru această boală. Cu alte cuvinte, experiența lui Ari nu este experiența tuturor

și fiecare călătorie legată de sănătatea mintală arată diferit. În foarte puține cazuri, inclusiv în al meu, ea reprezintă un drum liniar.

Mai mult decât orice, mi-am dorit ca această carte să evidențieze o eroină caracterizată prin neuro-diversitate, care se întâmplă să ia medicamente și să facă terapie, în timp ce se îndrăgostește și progresează. Am vrut să arăt părțile complexe și dificile ale vieții ei, concomitent cu momentele care o fac să-și piardă capul. Și am vrut un erou care să o iubească și în zilele ei întunecate, nu doar acceptând că le are, deoarece, pentru mine, acesta este cel mai romantic lucru dintre toate.

Cu multă dragoste,
Rachel

P.S.: Dacă vreunul dintre aceste subiecte te afectează, te rog să fii blând cu tine însuși în timp ce citești.

CAPITOLUL 1

PROGNOZĂ:

înnorat, cu risc de umilire publică

O zi înnorată are în ea ceva deosebit de frumos. Nori de culoarea cernelii, cerul gata să se deschidă... Aerul devine răcoros și plăcut. E ceva magic la felul în care lumea pare să se oprească pentru câteva clipe, chiar înaintea unei averse, iar eu nu mă satur niciodată de acest moment amețitor de anticipare... de senzația că urmează să se întâmple ceva extraordinar.

Uneori, am impresia că aș putea trăi pentru totdeauna în astfel de momente.

— Ce-a fost asta? mă întrebă fratele meu, de pe scaunul șoferului.

E posibil ca eu tocmai să fi scos un oftat de mulțumire.

— Te emoționezi din nou din cauza ploii?

Mă holbam, mă rog, priveam pe geam la cerul dimineții, care se lăsa pradă unui început de ploaie.

— Nu. Nu pare a fi ceva ce aș face eu.

Pentru că nu este vorba doar despre faptul că sunt emotivă când vine vorba despre ploaie. Ci și despre faptul că ploaia înseamnă emoția de a urmări un front rece, în timp ce se deplasează dinspre Pacific. Înseamnă cizme până la genunchi și pulovere tricotate și

e cât se poate clar și de bine dovedit că asta e cea mai bună vestimentație. Nu eu fac regulile.

Pentru foarte mulți oameni, vremea e un subiect de pălăvrăgeală, ceva despre care vorbești când nu mai ai subiecte de discuție la o petrecere sau ești la prima întâlnire cu un tip care locuiește în subsolul casei părinților și crede că voi doi chiar ați putea fi foarte fericiți împreună, acolo jos. *Îți vine să crezi ce vreme-i azi?* E o sursă de bucurie sau de frustrare, dar rareori ceva care să pice la mijloc. Pentru mine nu a fost niciodată doar un subiect de pălăvrăgeală. Chiar dacă ne așteaptă șase luni de vreme posomorâtă, când vine vara, întotdeauna îi duc dorul.

— Ai noroc că te iubesc atât de mult.

Alex își trece o mână prin părul roșcat și ciufulit de somn, asemănător cu al meu, doar că al lui este arămiu, iar al meu este roșcat-aprins.

— Tocmai scăpasem de frica lui Orion de întuneric, dar acum Cassie se trezește la cinci, dacă avem noroc, la patru și jumătate, dacă nu. Nu mai doarme nimeni în casa Abrams-Delgado.

— Ți-am spus că ea e un mic meteorolog în formare.

Îi ador pe gemenii de cinci ani ai fratelui meu și nu doar pentru că poartă nume de constelații.

— Să nu-i spui că trebuie să ne coafăm și să ne machiem singure. O să-i distrugi visul.

— Trebuie să te urmărească în fiecare dimineață, înainte de grădiniță. Clătite în formă de dinozaur și mătușa Ari, la televizor.

— Așa a vrut Dumnezeu.

— Probabil că în ziua când s-a vorbit despre asta la școala ebraică, n-am fost atent la oră.

Alex își înăbușă un căscat, în timp ce ne învârtim în jurul Green Lake. El locuiește în Eastside și lucrează în sudul orașului Seattle, așa că m-a luat din Ravenna, cartierul meu plin de copaci, și o să mă lase la studio, după ce terminăm. Ceasul lui e întotdeauna cu

șase minute înainte, pentru că lui Alex îi place să aibă mai mult timp dimineața. În clipa asta, arată 6:08, de obicei, e târziu pentru mine dar, grație unei schimbări de ultim moment făcute în program de Torrance, nu voi apărea în fața camerei până după-amiază. S-ar putea să sfârșesc stând trează douăzeci de ore, dar corpul meu s-a obișnuit să-i dau peste cap ritmul intern. Oarecum. Totuși, când mi-o imaginez pe nepoțica mea perfectă fascinată de buletinul meteo, mă topesc. Cândva, am fost exact la fel.

— Relaxază-te. O să fie bine, zice Alex, în timp ce mă joc cu fermoarul jachetei impermeabile, apoi cu lăntșorul pierdut în pulloverul meu pufos.

L-am implicat și pe Alex în asta, doar pentru că nu voiam să fiu singură, iar pentru mine întotdeauna a existat o linie foarte subțire între entuziasm și anxietate.

Și, dacă n-aș fi vorbit pe șleau, el tot mi-ar fi simțit emoțiile, chiar și cu ochii închiși. În vârstă de treizeci de ani, Alex este cu trei ani mai mare decât mine, dar când eram mici oamenii credeau că suntem gemeni, pentru că eram inseparabili. În adolescență, asta s-a transformat într-o rivalitate amicală, mai ales că aveam obiceiul să ne îndrăgostim de acciași băieți, în special de un Adonis vedetă a atletismului, pe nume Kellen, care habar n-avea că noi existăm, în ciuda faptului că ne duceam la absolut toate concursurile lui, să-l susținem. Acest lucru a devenit clar în ziua campionatului național, când eu am apărut cu flori și Alex cu baloane, iar Kellen a clipit din ochii lui albaștri superbi și a zis: „Hei, suntem colegi de școală?”

Fără tragere de inimă, las fășăitul ștergătoarelor de parbriz să îmi inducă un fals sentiment de calm. Ne îndreptăm spre nord, către Aurora, pe lângă panouri publicitare pentru Pacific Science Center, pentru curățători de canale, pentru un tip care ar putea fi avocat specializat în vătămări corporale sau luptător profesionist, după felul în care se încruntă. Un șir de dealeri de mașini, iar apoi...

— Oh, Doamne, uite-l. Oprește mașina. Oprește mașina!

— Nu ai voie să țipi în halul ăsta când conduc, îmi zice Alex, chiar în timp ce calcă frâna, iar Priusul lui mă face să mă lovesc de ușă.

— Doamne, am crezut că am dat peste ceva.

— Da. Peste ego-ul meu. E distrus.

Virează în parcare a unei gogoșerii non-stop, un loc ce ne oferă o priveliște deplină spre primul meu panou publicitar. **TREZEȘTE-TE la 5, CU KSEA 6! SUNTEM MEREU AICI, PENTRU TINE**, proclamă acesta, cu litere îngroșate agresiv. Și iată echipa noastră de la programul de dimineață, din timpul săptămânii, zâmbind larg și cu un aer natural, deloc regizat: *Chris Torres, știri. Russell Barringer, sport. Meg Nishimura, trafic. Ari Abrams, meteo.* Și un alb-cenușiu inconfundabil, întins peste fața mea zâmbitoare, acoperindu-mi ochiul stâng, jumătate din nas și terminându-se cu o gropiță frumoasă, din găinaș.

Doar peste fața mea.

Chris, Russell, și Meg continuă să zâmbească. **SUNTEM MEREU AICI, PENTRU TINE** pe naiba.

— Mda. Sunt corespunzător de umilită, zic, după câteva momente de tăcere buimacă. Măcar părul îmi stă bine?

— Am voie să râd?

Scap un sunet care ar putea fi un chicotit.

— Te rog. Cineva trebuie s-o facă.

Fratele meu izbucnește în râs, iar eu nu știu dacă să mă simt jignită sau să îi urmez exemplul. În cele din urmă, cedez.

— Oricum îți fac o poză cu el, zice Alex, când reușește să respire din nou. Este primul tău panou publicitar. E o chestie tare.

Mă bate cu mâna pe umăr.

— Primul din multe altele.

— Dacă asta n-o să-mi bântuie tot restul carierei.

Îl urmez afară din mașină, cizmele mele Hunter nimerind într-o baltă care se dovedește a fi mai adâncă decât pare.

— Spune: *Știrile KSEA 6 Northwest, unde ne pasă cu adevărat*¹, îmi zice el, în timp ce mă poziționez sub panoul publicitar și pozez. Sau: *KSEA 6: de unde afli când se întâmplă ceva neplăcut*².

— Sau ce zici de asta: *Știri de ultimă oră: Alex Abrams-Delgado e de rabat?* spun eu, cu cea mai bună voce de televiziune, în timp ce îi arăt degetul mijlociu.

— Mulțumesc că faci asta, îi zic, odată așezați la o masă din gogoșerie.

Îmi trec degetele prin bretonul umed, sperând că există un uscător de păr în cabina de machiaj de la KSEA.

— Aș fi mers cu Garrison sau cu cineva de la studio, dar...

Alex își face curaj și ia o înghițitură din cafeaua de la gogoșerie, apoi se strâmbă.

— M-am prins. Sunt persoana ta preferată din toată lumea.

— Ești. Dar Cassie vine din urmă și nimerește pe locul doi. Nu trata cu ușurință privilegiul ăsta.

— Niciodată n-aș putea.

Își pune niște îndulcitor în cană.

— Apropo, ce mai faci? Cum merge cu... toate?

Înainte de acel „cu toate“ la care se referă, eu și fratele meu ne vedeam cam o dată pe lună. Acum, mă prăbușesc pe canapeaua lui o dată pe săptămână, în timp ce soțul lui, care e bucătar-șef, îmi servește delicatose direct în gură.

¹ Joc de cuvinte intraductibil: în limba engleză expresia *to really give a shit* se traduce prin „chiar îți pasă“, dar *shit* înseamnă, de fapt, „rahat“, aluzie la găinașul de pe fața lui Ari pe panoul publicitar (n. tr.).

² Joc de cuvinte. în limba engleză, *when the shit hits the fan*, se traduce mot à mot prin *când rahatul lovește ventilatorul*; de fapt, expresia, în acest caz, se traduce prin *atunci când se întâmplă ceva neplăcut* (n.tr.).

— Sunt zile bune și zile proaste. Încă nu sunt sigură în ce categorie e ziua de azi sau dacă este realmente un semn din partea universului că lucrurile sunt pe cale să se ducă, ei bine, știi tu unde.

Fac un semn cu mâna spre panoul publicitar de afară, înainte să iau o mușcătură dintr-o gogoasă cu ciocolată.

— N-ai de gând să-mi spui că ar trebui să ies din nou la întâlniri, nu-i așa?

Ăsta e cel mai rău efect secundar al unei despărțiri. Lasă-mă să respir o clipă, universule, înainte să mă atașez emoțional de altcineva care mă va dezamăgi, în cele din urmă! Îmi masez locul de pe deget unde înainte era inelul de logodnă. Credeam că urma lui se va vedea mai mult de câteva zile și habar n-am ce ar trebui să simt acum, când pielea mea nu mai poartă urma relației noastre. Sincer, nu credeam că voi fi atât de atașată de un inel, până când Garrison nu mi l-a cerut înapoi. În apărarea lui, trebuie spus că era o moștenire de familie. În apărarea mea: că el e un tomberon uman.

Un tomberon la care mă gândesc aproape încontinuu de când ne-am despărțit, cu cinci săptămâni în urmă, când am plecat din apartamentul spațios din Queen Anne, pe care îl închiriaserăm împreună, și m-am mutat într-o garsonieră suficient de mare pentru mine și sentimentele mele. Prietenii noștri au simțit că trebuie să aleagă o tabără, motiv pentru care, mai nou, singurii mei confidenți sunt fratele meu și o preșcolară precocă. Cel puțin, acum pot să spun numele lui Garrison cu voce tare, fără să îmi vină să mă ghemuiesc într-o pernă din aia imensă, la care Instagram îmi tot face reclamă. Cred că sunt gândite pentru câini, dar e imposibil să fiu singura persoană care își dorește cu disperare una. Probabil că algoritmul știe că am nevoie de ea.

— Categorie, nu. Nu înainte să fii pregătită.

Alex mai ia un pliculeț de îndulcitor.

— Cel puțin nu ai depus niciun avans. Un lucru bun, da?

— Mmm, zic eu, cu rețineră.

Planificarea nunții a fost pentru mine o altă perioadă dominată de emoție-anxietate, deși, de cele mai multe ori, anxietatea a avut câștig de cauză. De câte ori începeam să vorbim despre asta, eu nu reușeam să mă decid. Primăvara sau toamna? Trupă sau DJ? Câți invitați? Chiar și acum, îmi dă mâncărimi pe sub puloverul tricotat. Dar îmi rămâne în minte ce a zis Alex adineauri. Pentru că eu văd mereu partea bună a lucrurilor. De fiecare dată când simt că negativitatea începe să clocotească în mine, o alung cu unul dintre zâmbetele exersate la televiziune. Sar peste balta aia tulbure. Rămân în siguranță, înainte să risc să mă scufund și mai mult în întuneric.

— Ar trebui să mâncăm mai des gogoși din astea, zic, deși sunt niște gogoși cât se poate de banale.

Probabil că Alex își dă seama că nu sunt nerăbdătoare să dezgrop și mai mult trecutul pentru că se lansează într-o poveste despre hotărârea de neclintit a lui Orion de a scăpa de primul dinte.

— A încercat vechiul truc cu șnurul și clanța. Numai că a ratat complet partea cu clanța, așa că l-am găsit stând în camera lui, cu toată sfoara atârându-i din gură și așteptând răbdător ca dintele să se miște.

— Și de ce nu mi-ai trimis poze imediat? Întreb, iar el remediază situația.

După ce trecem amândoi la a doua gogoasă, telefonul meu se luminează cu o notificare și văd că e un e-mail de la Russell Barringer, tipul de la sport. Dacă îmi trimite e-mail, nu poate fi vorba decât despre un singur lucru:

Fată de la meteo,

Seth a pus azi notificări noi. Torrance a găsit una pe cutia ei cu lapte de ovăz și e furioasă. Am vrut doar să te anunț că e posibil să dai peste un uragan, când ajungi aici.

— Ar trebui să plec, îi spun lui Alex. Sau ar trebui să plecăm, să mă poți duce până acolo.

— Ceva legat de șefa ta?

Fac tot posibilul să-mi temperez oftatul, să nu sune la fel de afectat cum mă simt.

— Nu despre asta e vorba mereu?

Suntem cât pe ce să ne ridicăm, când un tip de treizeci și ceva de ani, cu o umbrelă din care se scurge apă, se oprește în fața mesei noastre și se uită fix la mine.

— Te cunosc, zice el, fluturând un deget spre mine, în timp ce apa se scurge pe linoleum.

— Oh, de la știri? îi zic.

Se întâmplă din când în când, străinii mă recunosc, dar nu reușesc să-și dea seama de unde. De obicei, sunt dezamăgiți că nu sunt șefa mea și, sincer, aș simți la fel. Bărbatul clatină din cap.

— Sunteți prietenă cu Mandy?

— Nu.

Fratele meu gesticulează spre fereastră, în direcția panoului publicitar.

— Canalul șase. Ea prezintă vremea.

— Nu prea mă uit la televizor, zice el, ridicând din umeri. Scuze. Probabil că mă gândeam la altcineva.

Alex se abține să pufnească în râs. Îi dau un cot, în timp ce ne ducem să aruncăm resturile la coșul de gunoi.

— Mă bucur foarte mult că suferința mea te amuză.

— Cumva, trebuie să te fac să-ți păstrezi modestia.

Înainte să plecăm, Alex stă la rând, să mai ia câteva duzini de gogoși, pentru elevii lui de clasa a patra.

— Gogoși de scuză, explică el. E săptămâna testelor naționale.

— E o minune că unii dintre noi reușesc să termine școala doar cu probleme psihologice minore.

Zâmbește din colțul buzelor, apoi coboară vocea.

— O să-mi trimiți mesaj, dacă săptămâna asta o să te simți deprimată sau orice altceva, da?

E atât de ușor să glumești cu el, încât uneori uit că pot să fac mai mult de atât.

— Așa voi face.

Mă uit în la ceas și pun degetul pe telefon.

— Dacă poți face să ajung în cabină în douăzeci de minute, weekendul viitor, pentru Hanukkah, fac cornuri *rugelach* cu Nutella.

— Acum, zice el, scotocindu-se după chei, în timp ce eu mă străduiesc să țin în echilibru cutiile cu gogoși. Chiar ți-ar prinde bine să ajungi mai repede.

— Hei, sunt foarte fragilă emoțional în clipa asta!

Mai face un semn cu bărbia spre exterior.

— Bine, bine. Arăți la fel de bine ca panoul tău.